

BALASSA PÉTER (1977) – Győr

Pápán születtem 1977 februárjában. Mióta az eszemet tudom, az élet nagy dolgain gondolkodtam, történeteket találtam ki vagy játszottam el. Gyerekként a Bakony és az akkor népszerű indiános történetek voltak rám nagy hatással. A gimnáziumi években a versek hoztak kisebb sikereket, míg 2013-ban elkészült „A kút” című drámám, amit szerzői kiadásban nyomdába is küldtem. Jelenleg egy regényen (is) dolgozom.

Csak egy álom

Nagyon izgatott voltam, mert Nórával moziba mentünk. Sétáltunk, egymás kezét fogva, mint a régi szép időkben... Meglepett az érzés, ahogy a gyomromban éreztem dobogni a szívemet! Az első randin nem voltam ennyire zavarban emlékeim szerint, mint most! Könnyedén nevetgélünk, és élveztük a nyár forróságába enyhülést hozó kellemes szellő simogatását...

Nóra könnyű, és fantázia-oltogató fehér nyári ruhát viselt. Egyszerűen feloldódtam, beleszédültem a mosolyába!

Ebben a pillanatban pontosan tudtam, hogy örökké szerelmes leszek ebbe a nőbe, történjék bármi, alakuljon a jövő akárhogy is...

A Pláza épületéhez értünk. Lovagiasan ajtót nyitottam, ő pedig belibbent előttem, mint egy tündér. Álomszerű volt ez a pillanat, amelyet csak a filmekben látni!

Pontosan érzékeltem a levegő hőmérsékletének változását, (hisz odabent ezerrel dolgozott a klímaberendezés,) Nóra bódító, lágy illatát, és azt, ahogy szinte megállt az idő. Ez a pillanat felfoghatatlan dimenziót nyitott meg előttem. Szavakkal talán nem is lehet pontosan leírni, elmondani, amit éreztem. Egyszer, egy közlekedési balesetnél éltem át hasonlót: megszűnt az idő! Néhány tizedmásodperc alatt tudtam mérlegelni, mit lehetne tenni a baleset elkerülése érdekében. Megbeszéltem magammal, mi lehet a legjobb megoldása a helyzetnek, és szépen, kimért, biztos mozdulatokkal végrehajtottam, amit elterveztem.

Mint ahogy akkor, ott, úgy most sem számított semmi más, csak a jelen pillanat. Teljes intenzitással azt éltem meg, minden érzékszervemmel, ami ebben a pillanatban velem történt. Analízis, értékelés, gondolkodás nélkül... Hihetetlen energia, és öröm töltött el!

Csak mi ketten voltunk! Mintha egy óvó buborék vett volna körül bennünket, hogy az együtt töltött perceinket semmilyen kellemetlen hatás ne tudja elrontani...

Áramlást éreztem, valami megmagyarázhatatlan energiafélét, ami kettőnk között sokkal mélyebb kommunikációt indított el, mint amit ésszel képes voltam felfogni. Tudtam, mire gondol Nóra, és éreztem, hogy ő is látja az én gondolataimat, érzéseimet, vágyamat. Mosolygott, de úgy, ahogy talán csak az angyalok tudnak. Egy szót sem szólt. Csak mosolygott! És én ő voltam, láttam magam az ő szemével, és ő érezte, amit én éreztem, amikor megsimogattam az arcát, és megcsókoltam...

Amikor ebből a kábulatból felnéztünk, a film plakátját láttuk mindketten: „A hősök ébredése”

Hatalmas büszkeség töltött el, mert tudtam, hogy ez a film az általam írt regényből született...

Ebben a pillanatban megszólaltak a vészjelzők, és az emberek fejvesztve rohanni kezdtek. Valaki nekem szaladt, meglökött, és én zuhanni kezdtem...

- Kapcsold már ki azt a hülye ébresztést!

Egy hosszú pillanatig nem értettem, mi történik, aztán szép lassan kezdtem magamhoz térni.

Az álom, amit átéltem, tényleg csak álom volt...

Gyorsan kikapcsoltam a telefonom ébresztő-jelzését, és az álom ízeit próbáltam még visszaidézni, de azok elrobogtak, mint egy gyorsvonat, és csak a hiányérzet maradt a szívemben... Annak is talán csak a szele.

Az a nap

Remegett a szám széle az idegességtől. Nagyon mérges voltam; fel tudtam volna robbanni! Egyszerűen nem értette meg, hogy mit akarok mondani! Számomra hihetetlennek tűnt, hogy a szavak, amiket kimondtam, neki egészen mást jelentettek, mint nekem! Őrjöngtem. Éreztem, ahogy ereimben túlforr a vér; szinte robbanáspontra hevült. Tudtam, ha most nem megyek ki az ajtón, nagy baj lesz. Ezért gyorsan sarkon fordultam, és lendületből bevágtam magam mögött az ajtót. Faldarabkák potyogtak a földre mögöttem. Emlékszem,

határozottan, visszavonhatatlan elhatározás szállt meg valahol a szívem mélyén: befejeztem! Vége! Nem csinálom ezt az egészet tovább! Senki sem érdekel!

Halványan felderengett előttem a kisfiam arca... Egyetlen momentum életünk hétköznapijából. Azt hiszem, három éves volt, amikor egyszer játékboltba vetődtünk együtt, hármásban. Juli, én... És a kis Áron. Karácsony előtt lehetett úgy két héttel. Akkor már elfogyott a pénzünk. Juli erősködött, hogy legalább kérdezzük meg Ronit, mire vágyik; mit szeretne kérni a Kisjézustól. Rossz ötlet volt. Pedig Áron mindig szót fogadott, és csendben belenyugodott abba, ha valamit nem kaphatott meg. Juli nagyon érzéketesen meg tudta értetni vele, ha nem tellett a szíve vágyára... Ebben utánozhatatlan volt. Talán ennek volt köszönhető, hogy a kis Áron olyan felnőttesen gondolkodott már akkor is. Mármost annak, hogy mindig, mindent alaposan körülírva, indokolva elmagyaráztunk neki: mit miért nem kaphat meg. Most, hogy ez az egész eszembe jutott, most látom csak igazán, milyen világot teremtettünk Áron gondolatainak valóságaként... Éhezéssel, nélkülözéssel, megvonásokkal, és gonosz emberekkel népesítettük be az épülő kis világát... Nos, meglehetősen sötét díszletek voltak ezek egy induló sorsdráma kezdő színének...

Bementünk a játékboltba. Ő azonnal, határozott céllal indult a hátsó polcok felé, boldogan, szinte sikítva a gyönyörűségtől! Azonnal megláttam, mi az, amit kiszemelt magának! Egy tűzpiros tűzoltóautót.

Igyekeztem utolérni. Mosoly volt az arcomon: örültem az örömének, magával ragadott az önfeledt, boldog lelkesedése! Aztán élesen, hidegen belém hasított a tehetetlenség érzése, hiszen üres pénztárcával érkeztem, és esélye nem volt annak, hogy ugyanezt a kocsit akár csak tized ekkora kivitelben meg tudjam venni neki... Már messziről virított az ára: huszonkétezer. Körülbelül a havi rezsink volt ennyi akkoriban. És még azt sem fizettük ki... Tudtam, hogy baj lesz. A zsigereimben éreztem.

Odaért a kocsihoz, aztán boldog mosollyal felénk fordult, és mutatta álmai netovábbját: a piros tűzoltókocsi.

Juli mosolygott Áronra, de már szinte láttam, ahogy a lebeszélés szavai formálódtak a gondolataiban. Tudom, hogy Áron is látta mindezt. Azt is tudom, hogy máskor már ebből a tekintetből megértett mindent, de most fellázadt a sorsa ellen! Felém fordult. A teljes univerzumot kizárta egy rövid pillanatig az élet folyásából; csak én voltam, és csak ő volt, és csak a kis piros tűzoltókocsi. És még valami: a kérdés, hogy ez a három szereplő miféle kapcsolati fokig tudhatna eljutni, hogy végre Áron számára is körbeérjen a világ...

Az a pillanat villant fel akkor. Azt hiszem, szent pillanat volt. Olyan pillanat, ami eldönti egy teremtett mindenség további alakulásának sorsát. Azt hiszem, az élet további működése dőlt el abban a pillanatban.

A pillanat, mint minden ebben a tapasztalásra teremtett valóságban, elmúlt. Áron belelátott a fájdalom középontjába. És pontosan tudta ez a három éves picike ember, hogy az apja megbukott. Nincs már más a

bűnös, gyilkos világ, és közöttte. Az utolsó védőfal, aki a biztonságot jelentette, aki a békét és a jövőt jelentette, leomlott. Zajosan, nagy robajjal.

Életében akkor, egyszer, először és utoljára láttam hisztizni. Mindent beleadott. Valahogy így buknek el az angyalok is, úgy hiszem. Elbuknak, és elfordulnak az Istentől. Csak a harag, a düh és az őrjöngés marad számukra. Zuhanásukat pedig már senki sem tudja követni, hiszen mindez emberi idő léptékével követhetetlen. Nem láthatóak a stációk. Nincsenek stabil fokozatok, ahol a zuhanás követhető volna. A bukás után válik az élet: magánüggé. A magánügy pedig olyan dolog, amiben mások csupán statiszták az angyal önmagára húzott sorsának rendezésében. Ez volt a következő dolog, ami felvillant előttem: Áron lassú, alapos átalakulása. A kis angyal átváltozása valami egészen hihetetlen módon. Mert minden világ összeomlása változással jár. Nyilván. Azt hiszem, azután az eset után ő is úgy érezhette: saját kézbe kell venni a dolgait, ha el akarja érni a vágyait.

Megváltozott. Már csak szerepjátékban művelte az angyali létet, miközben saját módszereket eszelt ki céljai elérésének érdekében. Nem! Erre már nem is akarok visszaemlékezni! Az önmarcangolás semmit sem ér...

Mert akár hogy is tagadom, bizony, igenis tehetek arról, ami később történt. Nem akartam észrevenni a háttérben történeteket, de ez a tény még nem ment fel a felelősség alól... Egyszer –akkor már iskolás volt – észre vettem, hogy olyan dolgai vannak a tolltartóban, amit tőlünk nem kaphatott. Radírok, ceruzák, tollak. Gyorsan

elfordultam, mint aki semmit sem látott; nem szerettem volna a lehetőségekre gondolni. Még véletlenül sem! Nem tudtam volna elfogadni a válaszokat. Ami még fontosabb: nem lettem volna képes beszélni ezekről a dolgokról a saját fiammal, mert nem tudtam volna mit mondani...

Ki tud olyan kérdésre válaszolni, hogy „ egyeseknek miért van meg mindenük, míg mások nélkülöznek?”, vagy „ Te csak egy segédmunkás vagy, két diplomával, bezzeg a Pisti apja káéftét vezet, pedig sosem tanult semmit?” Ezekre a kérdésekre sosem voltak válaszaim.

A munkahely kapuján utoljára kilépve csak azon jártak a gondolataim, hova bújhatnék el a világ elől. Nem éreztem annyi erőt magamban, hogy ezzel a hírrel menjek Julihoz a kórházba. Tudtam, őt már nem hozom haza onnan soha többé... A szomszédos elhanyagolt parkba támolyogtam, ahol a gazban találtam egy padot megbújva. A magasra nőtt gyomok takarták az út felől ezt a kicsike menedéket, ahova azonnal lerogytam. A sírás rohamait éreztem feltörni, de végül egyetlen könnycsepp sem enyhítette a bennem tomboló fájdalmat, amit az önsajnálataból táplálkozó gondolataim gerjesztettek egyre, számomra már teljesen természetessé vált forгатókönyv alapján. Aztán, úgy egy óra elteltével történt velem valami.

Akkor már teljesen üres volt a fejem, már minden fájdalmamat újra, meg újra átéltem. Már minden rossz emlékemet felidéztem, és addigra embernek sem tartottam magamat. Csak ültem, üres fejjel, réveteg tekintettel a gaz közepén. És egyszer csak, nem

értettem, mit keresek itt! Megéreztem, hogy mennyire fontos vagyok! Ez az érzés isten tudja honnan szállt belém, de olyan gyorsan erősödött, hogy megtántorodtam!

Tisztán éreztem, hogy van valaki, aki talán csak a következő percben lesz még velem, mégis, számára a mindent jelenti, hogy a kezemet szoríthatja! Talán csak néhány mondat maradt élete szöveggönyvéből hátra, de azokat a szavakat valamennyit nekem szánja! Még azok után is, amiken együtt keresztül mentünk...

Elszégyelltem magam. Egy pillanattal később már szinte rohantam, hogy mielőbb a kórházba érhessek, és az eltékozolt időből mentsem, ami még menthető!

Hetekkel később, friss hantok előtt álltam, egyedül.

Áron külföldön, Juli pedig odaát... Mégis, úgy összezsugorodott a világ, hogy életemben először itt voltak velem, egyszerre, mindketten! Ahogy ott álltam, az egész addig leélt életem körbeölelt, minden örömeivel, és minden bánatával! Tényleg mindent, amire csak emlékezhettem, ott volt, egyszerre! És csak boldogságot éreztem, ahogy mindez átjárt!

Csupán morzsákat vettem magamhoz abból a végtelen ajándékból, amit életnek neveznek az emberek... És mégis... Hallgattam a madarak énekét, közben lágyan melengetett a délutáni napfény. Elhoztam Julinak a végrehajtó levelét, amiben a lakásunkról írt mindenféle súlyos, nehéz szavakat. A levél valahogy kicsúszott a kezemből, és a földre esett. Abban a pillanatban értettem meg, hogy mindig is szabad ember voltam.

Korszellem

Harang híret sem hallani.
Soványan maradt, didergős az este;
álom-szárnyak neszére várva hív
elkeseredett plafonlesre.

Kopog az elmúlt idő.

Céltalan sóvárgás nedvét nyeli
az unalom, kétpofára tömve
remények elhaló sóhajait,
emészthetetlen göröngyökbe.

A csend ideget ölő.

Léket vág, ahogy körbeér a rend.
Új tükörben önmagát figyeli,
s veszteségeit ott a mélyben lent
csalódva, végsőn számba veszi.

Céltalan emberöltő.